

A Pavelček zapoje: »Be-be-bel«

Nekoč jo je pa izkupil! — Ko se mu je zdelo bečanja dovolj, poprosi mamico: »Mama, aja, aja!«

Mamica ga lepo razpravijo in polože v zibel. Ali niso se še dobro obrnili od njega, že zavpije Pavelček: »Mama, dol, dol!«

In dobra mamica ga dvignejo v naročje in posade na tla.

Sosedovi pa imajo tudi muco. Lepa je in prebrisana. Zna srebat mleko, jesti klobase in loviti miši.

In gledala je iz kota sitnega Pavelčka in si je nemara dejala: »Če nečes ležati ti, bom pa jaz!« In kakor bi trenil — skok! — pa je ležala prav zložno in zadovoljno navihana muca na mehki pernici v Pavelčkovi zibelki.

»Hoho!« si misli Pavelček, »tako se pa nisva zmenila!« Zravna se pokonci, priraca do zibelke in zavpije: »Muca, sc, sc!« Ali muca leži trdovratno. »Muca, plavim, sc, sc!« ukazuje Pavelček.

Ali muca leži in leži.

In Pavelček pravi: »Muca, sc! Vlnu, vlnu!« In upre se z vso silo v zibelko, da bi jo prevrnil. Pa kaj bo sirota! Napenjal se je in napenjal, a zibelke ni prevrnil, in muca je lepo ležala in gledala nekako zasmehljivo ubogega Pavelčka.

Mati pa so stali na pragu in so se prav srčno smejali.

In Pavelček se je začel neusmiljeno jokati: »Mama, oj, dlaga mama! — Muca, sc, sc! . . .«

Končno se je usmilil mamici. Zapodili so muco z ležišča ter položili nanje Pavelčka, ki je kmalu zaspal . . .

In v spanju je iztezal ročice in nožice. Nemara se mu je sanjalo o mucii, kako jo preganja iz tople zibelke.

Da, da, tak je našega soseda prijaznonagajivi Pavelček!

Tam, tam . . .

*Tam, tam
na pisani loci
zbrani pri igri so
naši otroci.*

*Smeje nad njimi se
solnce rumeno,
smeje pred njimi se
polje zeleno.*

*Ptičke vesele,
cvetke dehteče
njih veselijo
mlade se sreče!*

*Pomlad je danes
prišla iz raja:
Tu med otroki
se izprehaja.*

*Hej, to je smeh,
to so dovtipi:
Z deco vzigravajo
rajski se hipi . . .*

Fran Žgur.

